ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný projednal v ústním jednání konaném dne 13. a 14. 10. 2011 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové, zástupce předsedkyně senátu JUDr. Jana Engelmanna a přísedících JUDr. Bohuslava Vacaty, JUDr. Mileny Čečotkové, JUDr. Zory Krejčí a JUDr. Gabriely Halířové, Ph. D., návrh **vrchního státního zástupce v Praze** ze dne 6. 5. 2011 č. j. 9 SPR 42/2011 - 133 na řízení o kárné odpovědnosti **M. P.**, a rozhodl

takto:

Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění zákona č. 314/2008 Sb.,

M. P.,
narozena X,
krajská státní zástupkyně v Plzni,

je vinna, že

jako vedoucí státní zástupkyně poté, co se dne 22. 12. 2009 seznámila s podnětem Policie ČR, SKPV KŘ policie Západočeského kraje, č. j. KRPP-9255/TČ-2009-030080, datovaným dne 16. 12. 2009, že při vyhodnocování odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu v této trestní věci, nařízeného podle § 88 odst. 1, 2, trestního řádu k účastnickému číslu obviněného Mgr. Š., vyšlo najevo, že JUDr. Ř. měl dotyčnému pomáhat s obhajobou a i jinak se v jeho prospěch angažovat, v rozporu s § 24 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ukládajícímu odpovědně plnit své úkoly, zejména postupovat odborně, si sama dne 28. 12. 2009 za použití § 14 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, vyžádala doplnění policejních materiálů z těchto odposlechů zejména za účelem zjištění, zda JUDr. Ř. nevedl hovory s Mgr. Š. v pracovní době, načež následně použila tyto záznamy odposlechů ke zpracování kárného návrhu ze dne 5. 1. 2010, sp. zn. 1 SPR 380/2009, a předložila je 6. 1. 2010 jako přílohy tohoto návrhu Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému coby stěžejní a v podstatě jediné usvědčující důkazy,

tedy

zaviněně porušila povinnosti státního zástupce,

tím spáchala

kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství.

Podle § 30 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, **se upouští** od uložení kárného opatření,

neboť projednání kárného provinění **je postačující.**

Odůvodnění:

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 6. 5. 2011 doručen návrh vrchního státní zástupce v Praze (dále jen „*navrhovatel*“) na zahájení řízení o kárné odpovědnosti M. P., krajské státní zástupkyně v Plzni, kterým jí bylo kladeno podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, za vinu, že „*jako vedoucí státní zástupkyně poté, co se dne 22. 12. 2009 seznámila s podnětem Policie ČR, SKPV KŘ policie Západočeského kraje, č. j. KRPP-9255/TČ-2009-030080, datovaným dnem 16. 12. 2009, že při vyhodnocování odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu v této trestní věci, nařízeného podle § 88 odst. 1, 2, trestního řádu k účastnickému číslu obviněného Mgr. Š., vyšlo najevo, že JUDr. Ř. měl dotyčnému pomáhat s obhajobou a i jinak se v jeho prospěch angažovat, si sama dne 28. 12. 2009 za použití § 14 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, vyžádala doplnění policejních materiálů z těchto odposlechů zejména za účelem zjištění, zda JUDr. Ř. nevedl hovory s Mgr. Š. v pracovní době, načež následně použila tyto záznamy odposlechů v rozporu s článkem 13 Listiny základních práv a svobod a v rozporu s § 88 odst. 6 trestního řádu ke zpracování kárného návrhu ze dne 5. 1. 2010, sp. zn. 1 SPR 380/2009, a předložila je 6. 1. 2010 jako přílohy tohoto návrhu Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému coby stěžejní a v podstatě jediné usvědčující důkazy s tím, že poté, co došlo k medializaci věci, zveřejnila k ní vlastní stanoviska, v nichž svůj postup obhajovala jako odpovídající právnímu řádu České republiky, tedy zaviněně porušila povinnosti státního zástupce a zaviněným jednáním ohrozila důvěru v činnost státního zastupitelství a odbornost jeho postupu*“.

Navrhovatel navrhl jako kárné opatření uložit důtku.

V návrhu navrhovatel rekapituloval předchozí řízení vedené před Nejvyšším správním soudem jako soudem kárným pod sp. zn. 12 Ksz 1/2010 o kárné odpovědnosti JUDr. L. Ř., státního zástupce okresního státního zastupitelství Plzeň – město; návrh na zahájení tohoto řízení podala kárně obviněná. Všechna svá tvrzení v návrhu však kárně obviněná primárně opřela pouze o informace Policie ČR, které měly svůj původ v trestní věci obv. Mgr. Š. a pocházely z vyhodnocení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu povoleného v předmětné věci podle § 88 odst. 2 trestního řádu. Orgány Policie ČR po záchytu a vyhodnocení hovorů, jejichž účastníkem byl i JUDr. Ř., tuto skutečnost

nejprve samy signalizovaly na Krajské státní zastupitelství v Plzni. S touto skutečností se kárně obviněná seznámila dne 22. 12. 2009; ačkoliv bylo zjevné, že jde o výsledky specifických úkonů podle trestního řádu, požádala dne 28. 12. 2009 orgány Policie ČR o jejich doplnění, svým přípisem, č. j. 1 SPR 380/2009 - 8, za použití § 14 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále převážně jen „zákon o státním zastupitelství"). Po medializaci věci v době po podání návrhu ke kárnému soudu kárně obviněná svůj postup obhajovala vlastními stanovisky, v nichž ho označovala jako odpovídající právnímu řádu České republiky; kárně obviněná tak učinila v březnu 2010 svým prohlášením pro ČTK a též zveřejněním vlastního stanoviska na internetových stránkách Krajského státního zastupitelství v Plzni ve dnech 5. 3. - 23. 3. 2010.

Poznatky k jednání kárné obviněné navrhovatel získal ze stížnosti, kterou mu k vyřízení postoupil nejvyšší státní zástupce a kterou podal JUDr. Ř. na kárně obviněnou 21. 2. 2011. Dle tvrzení navrhovatele kárně obviněná v rámci prošetřování stížnosti uvedla, že při podání kárného návrhu na JUDr. Ř. vycházela z ustanovení § 88 trestního řádu, nicméně byla toho názoru, že Ústavní soud již opakovaně judikoval, že k omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení mnohdy nepředpokládá, může dojít i v případě jejich kolize. Soudy by proto měly zkoumat, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým (článek 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). V kárném řízení proti JUDr. Ř. kárně obviněná hodnotila na jedné straně úpravu ochrany tajemství dopravovaných zpráv a naproti tomu veřejný zájem na řádném fungování soustavy státního zastupitelství, v této souvislosti kárně obviněná odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 191/05 a, pokud bylo v řízení následně argumentováno JUDr. Ř., že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, o toto právo opírala podání návrhu i jako kárný orgán; vycházela přitom z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 182/05.

Navrhovatel je názoru, že argumentace kárně obviněné těmito nálezy Ústavního soudu neobstojí. Význam nálezu I. ÚS 182/05 spatřuje navrhovatel v tom, že jím je návrh na zahájení kárného řízení hodnocen jako právní úkon v pracovněprávním vztahu. Pokud je pak argumentováno tím, že uvedený nález obsahuje závěr, že ústavně zaručená práva a svobody v hlavě páté Listiny jsou zaručena všem subjektům, tedy i právnickým osobám, a že v těchto intencích byl návrh na kárné řízení proti JUDr. Ř. podán, podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se může domáhat svého práva u nezávislého a nestranného soudu (a ve stanovených případech u jiného orgánu) sice každý, avšak stanoveným postupem dle příslušných procesních předpisů.

Interpretaci nálezu I. ÚS 191/05 odmítl navrhovatel s tím, že kárně obviněná při svém rozhodovacím procesu nepoložila proti sobě práva stejné váhy, přičemž měla plně respektovat právo ústavní. Nález se zabývá i problematikou provedení důkazu záznamem telefonického hovoru, který byl pořízen proti vůli jednoho z volajících z pohledu tzv. zákonné licence, a dochází k závěru, že za projev úřední licence nelze považovat každé řízení před soudem, ale jen případy, které výslovně upravuje zákon, jímž je pouze trestní řád; občanskoprávní předpisy, zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ani zákon o státním zastupitelství, takovou úpravu neobsahují. Nález Ústavního soudu zároveň ve vztahu k občanskému soudnímu řádu konstatuje, že připuštění přečtení záznamu telefonických hovorů proti výslovnému

nesouhlasu jednoho účastníka hovoru představuje zásah do základního práva dle článku 13 Listiny základních práv a svobod.

Podle právního názoru navrhovatele je nutno při hodnocení jednání kárně obviněné vyjít z článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého nesmějí být případná omezení základních práv a svobod zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena, článku 13 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je mj. zaručeno, že i tajemství zpráv podávaných telefonem lze porušit jen v případech a způsobem, který stanoví zákon. Tímto zákonem je trestní řád a jeho ustanovení § 88, resp. i §88a. Zákon umožňuje (navrhovatel přitom citoval § 88 odst. 6 trestního řádu), využít odposlechy jen v rámci trestního řízení, měly však být použity v kárném řízení proti vůli JUDr. Ř. Ustanovení §14 odst. 2 zákona o státním zastupitelství bylo v daném případě aplikováno při vyžádání doplňujících informací z odposlechů k Policii ČR, ačkoli bylo zřejmé, že se požadované informace nevztahují k působnosti státního zastupitelství, nýbrž k výkonu jeho správy; úpravu §13i zákona o státním zastupitelství nelze vykládat tak, že se jedná o absolutní legislativní imperativ k podání kárného návrhu; zjistit zaviněné porušení povinností státním zástupcem a podat příslušný návrh soudu lze jen v souladu se zákonem. Navrhovatel dále poukázal na stanovisko nejvyššího státního zastupitelství poř. č. 3/2006 vydané v souladu s §12 odst. 2 zákona o státním zastupitelství, podle něhož nemohou orgány činné v přípravném řízení trestním údaje získané odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu pro účely trestního řízení podle § 88 trestního řádu poskytovat jiným orgánům pro jiné účely, tedy ani soudu pro účely občanského soudního řízení, byť je vyžadoval s odkazem na § 124 občanského soudního řádu.

Navrhovatel dále uvedl, že kárně obviněná porušila povinnosti státního zástupce a svým jednáním ohrozila důvěru v činnost státního zastupitelství a odbornost jeho postupu, když nedostála požadavkům § 24 odst. 1 a 2 zákona o státním zastupitelství na odpovědné plnění úkolů, zásad, které zákon pro činnost státního zastupitelství stanoví, na odborný, svědomitý a odpovědný a nestranný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce. Od vedoucího státního zástupce je očekávána v rámci plnění jeho zákonných oprávnění a povinností ještě vyšší míra uvážlivosti, rozvážnosti a erudice. Kárně obviněná podle navrhovatele popsaným způsobem a jednáním porušila Listinu základních práv a svobod, trestní řád a zákon o státním zastupitelství, načež tento svůj postup po jeho medializaci veřejně obhajovala. Zavinění kárně obviněné navrhovatel shledal v kumulaci několika zásadních právních pochybení, z nichž dovodil, že kárně obviněné mělo být minimálně ve formě nevědomé nedbalosti zřejmé, že nemůže použít ke svému kárnému návrhu informace z odposlechů. Jednání kárně obviněné s ohledem na všechny okolnosti nepovažuje navrhovatel za drobný nedostatek ve smyslu § 30 zákona o státním zastupitelství, podle jeho názoru jednání kárně obviněné naplňuje subjektivně i objektivně všechny znaky skutkové podstaty kárného provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství.

Podle navrhovatele je kárně obviněná dlouhodobě spolehlivou krajskou státní zástupkyní, která dosahuje velmi dobrých pracovních výsledků, veškeré úkoly plnila včas a v požadované kvalitě a stejně vyžaduje plnění úkolů od svých podřízených, přičemž proti ní doposud navrhovatel nepodal návrh na zahájení kárného řízení, ani jí žádné jednání nebylo doposud vytčeno ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství. Vytýkané

jednání představuje v dlouhodobé kariéře kárně obviněné ojedinělý exces. Navrhovatel však nemohl přehlédnout, že z jeho pohledu v dané věci kárně obviněná nerespektovala a porušila platnou právní úpravu, zejména Listinu základní práv a svobod a trestní řád a ustanovení zákona o státním zastupitelství, proto dospěl k závěru, že odpovídajícím kárným opatřením je důtka.

Kárně obviněná se ke kárnému návrhu písemně vyjádřila prostřednictvím zástupkyně dne 29. 6. 2011; v písemném vyjádření setrvala na svém postoji, že ve věci postupovala v souladu se zákonem. Kárně obviněná uvedla, že jí byl dne 21. 12. 2009 jako krajské státní zástupkyni předložen podnět Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, Krajského ředitelství policie Západočeského kraje v Plzni ze dne 16. 12. 2009, z něhož vyplynulo, že při vyhodnocování odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uživatele Mgr. M. Š. vyšlo najevo, že mu měl pomáhat s obhajobou a jinak se angažovat JUDr. L. Ř.; z odposlechů vyplynulo, že JUDr. Ř. znevažoval práci policejního orgánu i dozorové státní zástupkyně, degradoval usnesení o zahájení trestního stíhání a opakovaně vyjadřoval podporu osobě obviněné ze závažného úmyslného trestního činu včetně jeho plného ztotožnění se s negativním postojem obviněného proti zahájenému trestnímu stíhání.

Kárně obviněná shledala v popsaném jednání JUDr. Ř. důvodné podezření z kárného provinění, a proto s ohledem na dikci §13i zákona o státním zastupitelství podala návrh na zahájení kárného řízení, neboť je názoru, že návrh na zahájení kárného řízení je třeba podat vždy, je-li zjištěno, že došlo k jednání, které by mohlo být posouzeno jako kárné provinění, jedinou výjimkou jsou tzv. bagatelní kárná provinění dle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, která lze vyřídit udělením písemné výtky.

Kárně obviněná zároveň odmítla, že by záznam odposlechu mezi Mgr. Š. a JUDr. Ř. byl získán nezákonně, neboť byl opatřen v souladu s článkem 13 Listiny základních práv a svobod za použití § 88 odst. 1 a 2 trestního řádu. Nemožnost užít záznam odposlechu dle § 88 odst. 6 trestního řádu znamená nemožnost užít tento záznam v jiném trestním řízení, než ve kterém byl pořízen, neznamená to však, že by záznam nemohl sloužit jako důkaz v jiném než trestním řízení, přičemž chybí zákonná úprava použitelnosti záznamu o odposlechu v jiném než trestním řízení. Kárně obviněná odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/09, podle něhož má kárné řízení charakter disciplinárního řízení a má blíže ke správnímu řízení než k trestnímu řízení; ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, poté umožňuje provedení takového důkazu v řízení před správním orgánem; kárně obviněná dále poukázala na skutečnost, že odposlechy bez souhlasu odposlouchávané osoby byly připuštěny jako důkaz i v civilních řízeních, judikatura k použitelnosti odposlechů není konstantní a jednoznačná, právní názor vyplývající z navrhovatelem citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 191/05 je generalizovaný a vztažený k jednomu konkrétnímu případu.

Při absenci výslovného zákazu použití záznamu o odposlechu v kárném řízení a za situace neukotveného stavu při užívání testu proporcionality při kolizi základních práv a veřejného dobra (zde odkázala na stať Prof. JUDr. Pavla Holländera DrSc. „Zásada proporcionality: jednosměrná ulice, nebo hermeneutický kruh?“ ve sborníku „Právo na soukromí“ Mezinárodního politologického ústavu Masarykovy univerzity v Brně vydaném

v roce 2011 /editor V. Šimíček/) dospěla kárně obviněná k závěru, že ochrana veřejného zájmu na řádném fungování soustavy státního zastupitelství může převážit nad základním právem ochrany tajemství dopravovaných zpráv. Státní zástupce je činitelem, který musí snést větší intenzitu zásahu do osobní sféry, jsou mu zákonem uloženy povinnosti omezující jej i v jeho soukromých záležitostech, toto nerovnoprávné postavení pramení z širokých pravomocí státního zástupce a z jeho nezastupitelné role při ochraně veřejného zájmu zejména v trestním řízení. Kárně obviněná shrnula, že po vyhodnocení zákonných ustanovení, judikátů a právních názorů odborníků dospěla k závěru, že byla povinna podat kárnou žalobu na JUDr. Ř., a že mohla navrhnout k prokázání uvedeného jednání i záznam o odposlechu, který byl podle ní získán zákonným způsobem.

Kárně obviněná se poté písemně vyjádřila k jednotlivým částem kárného návrhu; pokud jde o postup při vyžádání dalších materiálů z odposlechů obv. Š., uvedla, že k zadokumentování jednání, jímž měl státní zástupce porušit své povinnosti, měla jedinou zákonnou možnost, a to postup podle § 14 zákona o státním zastupitelství (k opatření listinných důkazů), resp. podle § 15 odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Dále poukázala na skutečnost, že v trestním řízení jsou běžně podávány obžaloby toliko na základě procesně nepoužitelných úředních záznamů o podání vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr. řádu. Jako kárný žalobce mohla kárně obviněná podle svého názoru předložit a navrhovat důkazy, které uznala za vhodné – jí podaná kárná žaloba spočívala na legálně získaných důkazech, nemohla se proto dopustit kárného provinění, i kdyby takové důkazy soud hodnotil jako procesně nepoužitelné. Poukázala rovněž na právní věc, kterou v minulosti řešil Vrchní soud v Olomouci jako soud kárný pod sp. zn. 1 Ds 18/2006, v němž spatřovala paralelu k věci, která byla projednána zdejším kárným soudem pod sp. zn. 12 Ksz 1/2010. Pokud jde o mediální reakce, uvedla, že ve stanovisku z 5. 3. 2010 reagovala na nepravdy uvedené v časopisu Sedmička Plzeň dne 4. 3. 2010, citovala v něm v podstatě pouze § 13i zákona o státním zastupitelství. Navrhla zproštění kárné žaloby pro popsané jednání, neboť uvedené skutky nejsou kárným proviněním.

Kárně obviněná odmítla, aby byla kárně postižena za to, že kárný senát vyslovil nesouhlas s jejím právním názorem. I kdyby se právní praxe nakonec ustálila na závěru, že právní názory, jimiž se kárně obviněná řídila při koncipování kárné žaloby na JUDr. Ř. nejsou správné, má kárně obviněná za to, že je náležitě a logicky vyargumentovala, a že nejsou nepodložené.

Kárně obviněná závěrem své vyjádření ke kárnému návrhu shrnula tak, že kárná žaloba na JUDr. Ř. neměla šikanózní charakter a byla podána jako jediná možnost jak reagovat na chování tohoto státního zástupce, ke kárné žalobě jako vedoucí státní zástupce přistupovala co možná nejzodpovědněji a podala ji podle svého nejlepšího svědomí.

Kárný návrh byl podán osobou oprávněnou a při jeho podání byly dodrženy lhůty, jež má na mysli § 9 zákona o řízení (navrhovatel se o jednání kárně obviněné podle svého tvrzení dozvěděl poté, co mu byla postoupena nejvyšším státním zástupcem stížnost JUDr. Ř., tedy v březnu 2011), kárný návrh byl podán 6. 5. 2011. Objektivní lhůta je rovněž dodržena, neboť skutek se měl stát v období od prosince 2009 do března 2010.

Ústní jednání se v této věci konalo 13. a 14. 10. 2011, zúčastnila se jej kárně obviněná (ta s výjimkou vyhlášení rozhodnutí) i její obhájkyně, jakož i navrhovatel. Obhájkyně v rámci závěrečného návrhu shrnula argumenty uvedené v písemném vyjádření k návrhu, navíc zdůraznila, že právní praxe ohledně používání odposlechů byla a je roztříštěná a pokud kárně obviněná svůj požadavek vůči Policii ČR z 28. 12. 2009 podpořila ustanovením § 14 odst. 2 zákona o státním zastupitelství, pak nedošlo k žádnému pochybení, neboť orgány Policie ČR postoupily krajské státní zástupkyni podnět s údaji zjištěnými z odposlechu obv. Mgr. Š. a krajská státní zástupkyně řešila, jak s podnětem naložit (v úvahu přicházelo více možností, například volit postup podle § 157 odst. 2 tr. řádu či postup podle § 16a či 16b zákona o státním zastupitelství /pravidla pro vyřizování podání a vyřizování stížností/).

Kárně obviněná výpověď před kárným soudem odmítla. Využila pouze svého práva posledního slova, v němž poukázala na skutečnost, že o jednání podřízeného státního zástupce JUDr. Ř. se dozvěděla z podnětu Policie ČR a stála před rozhodnutím, jak zajistit respekt ze strany policistů vůči dozorujícím státním zástupcům. Svůj postup konzultovala s bývalým náměstkem nejvyšší státní zástupkyně, ten s jejím postupem souhlasil, rovněž tak tehdejší ministryně spravedlnosti k jejímu podnětu zprostila JUDr. Ř. dočasně výkonu funkce. Funkci vedoucí státní zástupkyně vykonává 14 let a s takovým jednáním státního zástupce, jaké bylo zřejmé ze zachycených odposlechů, se nesetkala.

Kárný soud provedl listinné důkazy navržené navrhovatelem a obsažené na č. l. 9 - 48 soudního spisu, dokazováno bylo i částmi soudního spisu sp. zn. 12 Ksz 1/2010. Z těchto listinných materiálů soud učinil skutková zjištění, jež jsou zobrazena ve skutkové větě návrhu; v projednávané věci také o zjištění, zda se skutek stal, a zda jej lze přičítat kárně obviněné, nebyl zásadní spor. Kárně obviněná si dne 28. 12. 2009 poté, co se seznámila s podnětem policie ČR ve věci jednání JUDr. Ř. ve vztahu k obviněnému Mgr. Š., vyžádala doplnění policejních materiálů z odposlechů telefonických hovorů vedených obv. Mgr. Š., tyto záznamy použila ke zpracování kárného návrhu na JUDr. Ř. ze dne 5. 1. 2010 a předložila je jako přílohy k návrhu. Také bylo prokázáno, že 5. 3. 2010 zveřejnila na webových stránkách krajského státního zastupitelství své stanovisko k článku v týdeníku Sedmička Plzeň ze dne 4. 3. 2010. Nebylo ovšem prokázáno, po jakou dobu toto stanovisko bylo zveřejněno, ani k této skutečnosti nebyly navrženy žádné důkazy; také nebylo prokázáno, že by kárně obviněná v jiných případech nějak výrazně mediálně vystupovala, třebaže ve skutkové větě návrhu se uvádí že „zveřejnila ...vlastní stanoviska, v nichž svůj postup obhajovala...“. S ohledem na tyto skutkové nejasnosti kárný soud tuto část skutkové věty do výroku nepřevzal, aniž se podle svého přesvědčení dotkl totožnosti skutku.

Určující pro závěr o případné vině kárně obviněné je právní posouzení věci, tedy zda tímto jednáním (vymezeným tzv. skutkovou větou) naplnila kárně obviněná skutkovou podstatu kárného deliktu podle § 28 zákona o státním zastupitelství.

Toto ustanovení stanoví, že kárným proviněním je zaviněné porušení povinností státního zástupce, zaviněné chování nebo jednání státního zástupce, jímž ohrožuje důvěru v činnost státního zastupitelství nebo v odbornost jeho postupu nebo snižuje vážnost a důstojnost funkce státního zástupce. Základní výklad této skutkové podstaty (v podstatě

dvou skutkových podstat) již tento kárný soud ve své rozhodovací činnosti podal, a proto na tento výklad zde odkazuje (srov. rozhodnutí sp. zn. 12 Ksz 2/2008 dostupné na www.nssoud.cz); pokud jde o zaviněné porušení povinností státního zástupce, o kteréžto provinění v posuzované věci podle názoru kárného senátu jde, jedná se o skutkovou podstatu, jež nemá ve znaku poruchový či ohrožovací následek.

Není-li právní úpravou konstruována zvláštní skutková podstata kárného provinění spočívající v porušení povinnosti při výkonu státní správy státního zastupitelství, jak tomu je v posuzované věci, musí kárný soud na prvém místě vyřešit, zda k naplnění znaků kárného provinění podle cit. ust. § 28 zákona o státním zastupitelství může dojít i v případě porušení povinností při státní správě státního zastupitelství. Funkce státního zástupce a funkce vedoucího státního zástupce je neoddělitelná. Ustanovení § 24 zákona o státním zastupitelství stanoví soubor povinností státního zástupce, a to při výkonu funkce, ve svém osobním životě i při uplatňování svých politických práv. Jestliže v § 24 odst. 7 zákon pamatuje na pokyn řadovému státnímu zástupci, jenž je pověřen jednotlivým úkonem státní správy státního zastupitelství, vykonávat svěřený úkon odpovědně, nelze dojít k jinému závěru, než že pro funkcionáře vykonávající státní správu musí takový pokyn platit tím spíše; nadto se kárný senát domnívá, že pro funkcionáře státního zastupitelství při výkonu správy státního zastupitelství platí veškeré limity plynoucí z povinností uložených „řadovému“ státnímu zástupci zejména v ust. § 24 odst. 1 a 2 zákona o státním zastupitelství. Podle § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství je státní zástupce povinen odpovědně plnit své úkoly a respektovat přitom zásady, které zákon pro činnost státního zastupitelství stanoví; zejména je povinen postupovat odborně. Znamená to, že i výkon správy státního zastupitelství se musí dít především odborně. Součástí správy státního zastupitelství přitom je i podávání návrhů na zahájení kárného řízení (§ 13i zákona o státním zastupitelství) a pokud jde o krajského státního zástupce mj. rovněž dohled nad řádným plněním povinností státních zástupců jak krajského státního zastupitelství, tak okresních státních zastupitelství v jeho obvodu (§ 13g odst. 1 písm. d) zákona o státním zastupitelství). Při výkonu státní správy státního zastupitelství, byť tato „správa“ nese některé specifické rysy na rozdíl od klasické státní správy, disponuje vedoucí státní zástupce prerogativy státní moci; ust. § 13c odst. 7 zákona o státním zastupitelství stanoví, že při výkonu státní správy státního zastupitelství jsou vedoucí státní zástupci nadřízeni státním zástupcům, krajští státní zástupci jsou nadřízeni též okresním státním zástupcům, při výkonu správy mohou vydávat opatření, která jsou pro podřízené závazná – dále k některým aspektům státní správy státního zastupitelství rovněž srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 2/2009 či sp. zn. 9 As 94/2008 dostupné na www.nssoud.cz, řešící charakter odvolání vedoucího státního zástupce z funkce - (na tom nic nemění ani závěry nálezu Ústavního soudu vyslovené v nálezu sp. zn. I. ÚS 182/05, jenž dospěl k závěru, že podání kárného návrhu představuje úkon v pracovněprávních vztazích, přičemž se jednalo o úkon vedoucí organizační složky ve smyslu ust. § 8b zákoníku práce /nynějšího § 9 zákoníku práce/ a § 7 odst. 1 zákona o majetku ČR; Ústavní soud doposud neřešil, zda tento jeho závěr bude aplikován i v případě, že kárný návrh bude podán jiným oprávněným vedoucím státním zástupcem či ministrem spravedlnosti, kteří toto postavení pro vystupování v pracovněprávních vztazích nemají).

Kárný senát tedy došel k závěru, že není vyloučeno, aby porušením povinností zakotvených v ust. § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, v projednávané věci

především z hlediska povinnosti postupovat odborně při státní správě státního zastupitelství, (v projednávané věci při úkonech předcházejících podání kárného návrhu činěných v rámci oprávnění dohlížet na řádné plnění povinností podřízeného státního zástupce) byla naplněna skutková podstata kárného deliktu.

Při rozhodování o vině kárně obviněné, musel soud vycházet z následujících skutečností:

Kárně obviněná řadu let pracuje jako vedoucí státní zástupkyně. Již z této skutečnosti je možno dovozovat, že musí vykazovat velmi dobré výsledky nikoli jenom jako řídící pracovník, ale také po odborné stránce. Odborné předpoklady zmiňuje soud záměrně s ohledem na tu skutečnost, že obviněná se jako vedoucí státní zástupkyně dne 22. 12. 2009 seznámila s podnětem Policie ČR, ze kterého vyplývalo, že „z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, nařízeného podle § 88 odst. 1, 2 tr. ř. k účastnickému číslu obv. Mgr. Š., vyšlo najevo, že JUDr. Ř. měl obviněnému Š. pomáhat s obhajobou a i jinak se v jeho prospěch angažovat“. V této souvislosti je potřebné uvést, že odposlechy byly nařízeny v trestní věci obviněného Š. Po zjištění, že se ve prospěch obviněného Š. angažuje státní zástupce JUDr. Ř., podřízený kárně obviněné, si sama obviněná s argumentací o nezbytnosti použití ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státním zastupitelství vyžádala doplnění policejních materiálů z těchto odposlechů za účelem zjištění, zda a kdy JUDr. Ř. vedl hovory s obviněným Š. Kárný soud v této souvislosti musí uvést, že z ustanovení § 88 odst. 6 tr. ř. mj. vyplývá, že „*v jiné trestní věci, než je ta, v níž byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden, lze záznam jako důkaz užít tehdy, pokud je i v této věci vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 88 odst. 1, nebo souhlasí-li s tím uživatel odposlouchávané stanice*“. Kárně obviněná na svoji obhajobu uváděla, že z odposlechů získala informace, že její podřízený pomáhá či napomáhá svojí činností obviněnému Š. a stála před nelehkým úkolem, jak celou situaci vyřešit. Na tomto místě musí však kárný senát uvést, že pokud z odposlechu v jiné trestní věci získala nějaké poznatky, tak jako zkušené státní zástupkyni jí muselo být zřejmé (a to i případným nahlédnutím do zákona), že tyto poznatky nemůže presentovat jako důkazy, a tím má kárný senát na mysli důkazy nejen v trestním řízení. Vzniklo-li u kárně obviněné jakési podezření ve vztahu k zapojení JUDr. Ř. v trestní věci vedené proti obviněnému Š., nic nebránilo kárně obviněné postupovat podle § 157 tr. ř. Na tomto místě se pak musel kárný soud v rámci hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. (ve vztahu k § 25 zákona o řízení) zabývat dále např. časovým sledem na sebe navazujících úkonů ze strany kárně obviněné. Dne 22. 12. 2009 se seznámila s podnětem Policie ČR (viz shora), jednalo se o úterý. Následující den byl pracovní a dalším pracovním dnem bylo až pondělí 28. 12. 2009. Uvedeného dne si kárně obviněná vyžádala doplnění policejních materiálů z těchto odposlechů, za účelem zjištění, zda a kdy JUDr. Ř. vedl hovory s obviněným Mgr. Š. (byly požadovány informace z lokalizačních údajů o pohybu obviněného Mgr. Š. ve spojitosti s údaji o uskutečněných telefonických hovorech), přičemž v žádosti bylo výslovně uvedeno, že údaje potřebuje kárně obviněná „nutně pro další řízení“. Z požadovaných informací v jejich celku skutečně bylo možno usoudit, zda a kdy se obviněný Mgr. Š. setkal se státním zástupcem JUDr. Ř. a kdy spolu hovořili telefonem. Pokud mělo být zjišťováno, zda JUDr. Ř. konal nějaké aktivity, které neměl (ve prospěch obv. Mgr. Š.), v pracovní době (toto tvrzení se objevilo ve skutkové větě návrhu proti JUDr. Ř.), pak stěží může obstát tvrzení kárně obviněné o nezbytnosti použití ustanovení § 14 odst. 2 zákona o

státním zastupitelství, neboť toto ustanovení lze aplikovat na trestní řízení, a nikoli na výkon správy státního zastupitelství, obviněná sama při vyžádání zmíněného doplnění neuvedla ani jako důvod možnost následného postupu podle § 157 tr. ř. ve vztahu k JUDr. Ř., ale potřebu „pro další řízení". Z takto zjištěných skutečností vyplývá pouze jeden závěr, a to ten, že kárně obviněné se informace získané z odposlechů v jiné trestní věci měly stát prostředkem - podkladem k vypracování kárného návrhu na svého podřízeného JUDr. Ř. Pro tento závěr svědčí nejen ta skutečnost, že nepostupovala podle již zmíněného ustanovení § 157 tr. ř., když ve svém návrhu na zahájení kárného řízení mj. konstatovala, že *„z dalších projevů JUDr. Ř. vyplývá závažné znevažování práce policejního orgánu a dozorové státní zástupkyně, hrubá degradace usnesení o zahájení trestního stíhání. Přitom na druhé straně opakovaně vyjadřuje ústní podporu osobě obviněného ze závažného úmyslného trestného činu včetně jeho plného ztotožnění se s negativním postojem obviněného proti zahájenému trestnímu stíhání*", ale i ta okolnost, že pouze uvedené informace získané z odposlechů v jiné trestní věci se staly podkladem pro vypracování a podání kárné žaloby, a to již dne 6. 1. 2010.

Na tomto místě nemůže obstát obhajoba obviněné, neboť do soukromí jiného lze zasáhnout pouze na základě zákona a ze zákonných důvodů. Pokud tedy zákon umožňuje provést odposlechy za stanovených podmínek (§ 88 tr. ř.), hovoří o této možnosti pouze v souvislosti s trestním řízením a nepřipouští žádnou možnost jejich použití (resp. zneužití) např. v oblasti pracovněprávní. Výše uvedený závěr lze mj. dovodit také ze znění § 88 odst. 7 tr. ř., které uvádí, že *„pokud při odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nebyly zjištěny skutečnosti významné pro trestní řízení, je policejní orgán povinen bezodkladně zničit po třech letech od pravomocného skončení věci*". Zde je možno poukázat na termín „skutečnosti významné pro trestní řízení", který sleduje jednoznačný cíl zamezit manipulaci s údaji získanými z odposlechu, které byly povoleny v trestním řízení, v rámci jiného řízení.

Při svých úvahách vycházel kárný senát ze skutečnosti, že kárně obviněná na základě podnětu od Policie ČR získala určité negativní poznatky o chování podřízeného JUDr. Ř. Jako dlouholetá a zkušená státní zástupkyně měla a musela vědět, že uvedené informace byly získány v jiné trestní věci, tudíž nejsou použitelné vůči jiné osobě, pokud nejsou dány podmínky uvedené v § 88 odst. 6 tr. ř. Uvedené poznatky nebyly patrně dostatečné k tomu, aby postupovala ve vztahu k JUDr. Ř. podle § 157 tr. ř., avšak za situace, kdy je neshledala dostatečnými pro již zmíněný postup upravený trestním řádem, nemohla jimi argumentovat jako důkazem v řízení kárném. Zde má kárný soud na mysli prvotní informace, kterých se kárně obviněné dostalo z podnětu Policie ČR. Za situace, kdy kárně obviněná si tyto informace vyhodnotila a neshledala je důvodnými pro již zmíněný postup podle § 157 tr. ř., požádala o doplnění policejních materiálů z těchto odposlechů, které neměly sloužit k jinému účelu než podání kárné žaloby, jak plyne nejen z požadavku, který byl k doplnění materiálů přiložen, ale také z již zmíněné časové posloupnosti. Na tomto místě je pak zcela nepřípadná zmínka kárně obviněné, že nemůže být kárně stíhána za právní názor spočívající v nejednoznačném výkladu ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státním zastupitelství, neboť zmíněná problematika jejího jednání s právním názorem nesouvisí vzhledem k tomu, že od počátku, kdy jako vedoucí státní zástupkyně získala poznatky z odposlechu ve věci obv. Š. k osobě podřízeného JUDr. Ř. věděla, jakým způsobem může s uvedenými informacemi naložit, což je jednoznačně

stanoveno v § 88 odst. 6 tr. ř., a takto nepostupovala. Skutečnost, že si vyžádala doplnění původních informací za účelem prověření, zda a kdy obviněný Š. vedl hovory s JUDr. Ř. a kdy se případně setkali, pouze dokresluje tu skutečnost, že informace získané v jiné trestní věci se měly stát prostředkem a důkazem v jiném druhu řízení.

Postup, který kárně obviněná zvolila k zachycení jednání podřízeného státního zástupce, nese podle názoru kárného senátu znaky odborného excesu. Jestliže řešila situaci, jak naložit s podnětem Policie ČR týkajícím se výroků a jednání podřízeného státního zástupce, jenž byl založen výlučně na odposlechu telefonických hovorů získaných v trestním řízení vedeném proti jiné osobě, pak si jako dlouholetá státní zástupkyně a dlouholetá funkcionářka vysokého stupně státního zastupitelství měla uvědomit, že příkaz § 88 odst. 6 tr. řádu umožňující použít odposlech a záznam v jiné trestní věci jen za vymezených podmínek - při neexistenci jiné zákonné úpravy umožňující s takovýmto výsledkem odposlechu telefonického rozhovoru nakládat v jiném řízení - znamenal jasné a explicitní omezení pro rozsah úkonů, které v posuzované věci mohla kárně obviněná činit. I když Listina základních práv a svobod v čl. 13 (ochrana tajemství zpráv podávaných telekomunikačním zařízením) stanoví pro možnost zásahu do autonomního prostoru jednotlivce pouze formální výhradu zákona, vždy musí být respektován čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož musí být při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být užívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ochranou soukromí se však zabývá i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), podle jejíhož čl. 8 odst. 1 má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Do výkonu tohoto práva nelze zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti ve vymezených případech. Úmluva tedy na rozdíl od Listiny základních práv a svobod stanoví sama a taxativně podmínky a meze zásahů do uvedených práv. V posuzované věci vystupuje do popředí především prvý krok již klasického testu používaného Evropským soudem pro lidská práva (zákonný podklad – legitimní cíl – nezbytnost/přiměřenost). Stěžejní otázkou totiž bylo, zda pro omezení práva na soukromí ve vztahu k podřízenému státnímu zástupci existoval zákonný podklad. „V souladu se zákonem“ znamená, že zásah musí mít podklad ve vnitrostátním právu, přičemž se vyžaduje, aby taková zákonná úprava byla slučitelná s principy právního státu, tzn. musejí existovat záruky proti svévolným zásahům státní moci do práv zaručených čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Takový zákon musí mít takovou kvalitu, aby každá osoba mohla pro sebe předvídat jeho důsledky (srov. rozhodnutí Evropského soudu lidských práv Klass proti Německu, 1978, Malone proti Spojenému království, 1985, Kruslin proti Francii, 1990).

V českém právním řádu neexistuje žádný právní základ pro použití odposlechů telefonických rozhovorů pořízených v trestním řízení v řízení disciplinární povahy, jakým je řízení o kárné odpovědnosti státního zástupce. Kárný senát odmítá interpretaci kárně obviněné, že pokud trestní řád takové použití nezakazuje, pak je dovoleno. V tomto ohledu již podalo v minulosti své stanovisko i Nejvyšší státní zastupitelství (Stanovisko č. 6/2006 ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů k poskytování údajů z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu pořízených pro účely trestního řízení jiným orgánům), přičemž výslovně uvedlo*: „Lze tu jen zdůraznit, což se právě týká odpovědnosti státních zástupců jako orgánů činných v trestním řízení za dodržení podmínek*

ochrany informací, které podléhají zvýšené ochraně v podobě státem stanovené či uznané povinnosti mlčenlivosti a které jim byly svěřeny výlučně pro účely trestního řízení, že musí být zajištěna jejich ochrana i z hlediska práva na soukromí. Což znamená, že poskytovat je smí jako orgány činné v trestním řízení nikoli na základě důvodnosti požadavku plynoucího z jejich důležitosti pro to či ono ***jiné než trestní řízení****, ale jen na základě zákonné licence, tj.* ***je-li to výslovně zákonem dovoleno****. Nikoli proto, že to není zákonem výslovně zakázáno".* Byť je s podivem, že Nejvyšší státní zastupitelství muselo ve stanovisku výslovně v této podobě připomenout to, co plyne jako základní uvozující princip z Ústavy a Listiny základních práv a svobod, totiž, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví – srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (státní moc přitom uplatňují jak orgány činné v trestním řízení, tak vedoucí státní zástupci při výkonu správy státního zastupitelství), patrně to vyžadovala nejednotnost praxe, která nejspíše dovozovala, že může činit vše, co zákon nezakazuje: na tomto názoru ostatně buduje svou obhajobu i kárně obviněná (v části IV. písemného vyjádření k návrhu doslova uvedla: „*Za tohoto neukotveného stavu (*míněn stav aplikace testu proporcionality při kolizi základního práva svobody a veřejného dobra, jak je analyzován ve shora zmíněné stati Prof. JUDr. P. Holländera DrSc. – pozn. kárného senátu) *a* ***při absenci výslovného zákazu použití záznamu o odposlechu*** *v kárném řízení jsem dospěla k závěru, že veřejné dobro v podobě veřejného zájmu na řádném fungování soustavy státního zastupitelství ...může převážit nad základním právem ochrany tajemství dopravovaných zpráv...").* Kárně obviněná byla přitom povinna znát citované stanovisko usměrňující postup státních zástupců vůči orgánům dožadujících se informací z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Kárně obviněná si byla vědoma, že neexistuje žádný zákonný podklad pro použití záznamů o odposlechu z trestního řízení pro jiné typy soudního či jiného řízení (výslovně to uvedla v písemném vyjádření ke kárnému návrhu), a přesto jednala tak, jak jednala. Takovýmto základem nemůže ani být § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jak se kárně obviněná domnívá (aniž by bylo třeba podrobně vyvracet užití tohoto právního předpisu v disciplinárním řízení, neboť při přiměřeném použití trestního řádu jako procesního předpisu obsahujícího klasické procesní instituty nevzniká v kárném řízení žádné významné napětí, respektuje-li kárný soud charakteristiku řízení, jež vede – z hlediska dokazování pak obdobu § 51 správního řádu představuje § 89 odst. 2 věta prvá tr. řádu - je třeba jen zdůraznit, že při neexistenci právního základu pro výkon pravomoci získat a použít důkazní prostředky z trestního řízení zasahující do soukromého života pro účely disciplinárního řízení, nelze hovořit o důkazním prostředku získaném v souladu s právními předpisy).

Neexistuje-li zákonný základ pro zásah do soukromí, pak další kroky testu shora uvedeného nemá smysl provádět (přičemž kárně obviněnou zdůrazňované vážení střetu základního lidského práva na soukromí a veřejného dobra v podobě řádného personálního obsazení soustavy státního zastupitelství resp. řádného fungování soustavy státního zastupitelství mohlo nastoupit až v případě, pokud by zásah do práva na soukromí obstál v prvém kroku testu, tedy pokud by měl spolehlivý zákonný základ, což v posuzované věci nenastalo). Pro úplnost kárný senát dodává, že názory Prof. Holländera k aplikaci zásady proporcionality jsou mu známy již od doby, co byly publikovány jako součást textů z filozofie práva tohoto autora „Filipika proti redukcionizmu" vydaných v Bratislavě roku 2009, Kalligram, spol. s r. o., první vydání. Jakkoli jsou otázky aplikace zásady proporcionality při střetu základního práva a veřejného dobra významnými, v posuzované

věci ustoupily do pozadí s ohledem na shora uvedený závěr, totiž neexistenci zákonné normy, jež by umožňovala zásah do práva na ochranu soukromí pro účely kárného řízení v podobě vytýkané ve skutkové větě rozhodnutí (či v rámci dohledu nad řádným plněním všech povinností podřízenými státními zástupci v soustavě státního zastupitelství anebo pro státní správu státního zastupitelství jako takovou).

Přestože si kárně obviněná byla vědoma, že neexistuje zákonný podklad pro získání a použití záznamů o odposlechu z trestního řízení v řízení o kárné odpovědnosti, činila ve výroku popsané kroky, tedy za použití ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státním zastupitelství sloužícího výhradně k zajištění funkcí státního zastupitelství uvedených v § 4 tohoto zákona požadovala další konkrétní údaje z trestního řízení proti obv. Mgr. Š. zjištěné toliko pro účely tohoto trestního řízení; ty pak použila k vyhotovení kárného návrhu a jeho důkazní podpoře.

Skutková podstata kárného provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství, ve skutku vymezeném ve výrokové části tohoto rozhodnutí, byla po stránce objektivní naplněna, a dostačuje-li k jejímu naplnění po stránce subjektivní forma nedbalostního zavinění, poté s ohledem na vědomosti, jimiž krajská státní zástupkyně disponovala, či jimiž disponovat mohla, shledává kárný soud naplnění skutkové podstaty i po stránce subjektivní.

Kárný soud usoudil, že obhajoba uplatněná kárně obviněnou nemůže vést k právním závěrům, které z ní vyvozovala, tj. k jejímu zproštění kárného obvinění. Pokud jde o její setrvalý názor, že záznamy odposlechu mohly být v kárném řízení použity, kárný senát poukazuje na své rozhodnutí č. j. 12 Ksz 1/2010 - 131, v němž své stanovisko vyložil a neshledává, že by kárně obviněná přinesla argumenty, které by mohly tímto stanoviskem otřást; především kárný soud nevidí žádnou argumentaci ke zjištěné absenci zákonného podkladu pro zásah do práva na soukromí v podobě žádosti orgánu činnému v trestním řízení o informace, jimiž disponuje a které měl chránit, a v podobě použití takových informací pro státní správu státní zastupitelství v podobě přípravy kárného návrhu. Tato otázka je natolik stěžejní a judikaturou Evropského soudu lidských práv i Ústavního soudu natolik akcentovaná, že musí být považována každou osobou práva znalou chápána jako podmínka sine qua non pro zásah do práva na soukromí. Tím spíše se tak mělo stát v případě dlouholeté státní zástupkyně, řadu let vykonávající funkci vedoucí státní zástupkyně na úrovni kraje, osoby erudované a zkušené, která aplikuje trestní řád a zákon o státním zastupitelství ve své každodenní praxi.

Kárný soud považuje za potřebné uvést, že nepovažuje projednávanou věc za případ „pochybení při výkladu práva“, jenž byl-li by menší závažnosti, nemohl by sám o sobě vést k výroku o odpovědnosti za kárné provinění, jak to již v minulosti kárné soudy judikovaly a této judikatury se přidržuje i tento kárný soud. Kárně obviněná postupovala vytýkaným způsobem i přesto, že věděla o absenci zákonného podkladu pro zásah do práva na soukromí, jež přestavuje základní lidské právo chráněné předpisy ústavního pořádku. Ani tvrzené konzultace s funkcionářem Nejvyššího státního zastupitelství nemohou na odpovědnosti krajské státní zástupkyně ničeho změnit. Neobstojí také argumentace analogiemi postupů při podávání obžaloby pouze na základě procesně nepoužitelných úředních záznamů o podání vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr. řádu (v projednávané věci

neexistoval žádný poznatek k jednání JUDr. Ř. než informace z odposlechů, navíc skutek byl v kárném návrhu formulován do značné míry jako doslovná citace výroků, kterých se měl tento státní zástupce dopustit – kárný senát proto ve věci možného provedení tehdy navržených svědeckých výslechů pouze odkazuje na své závěry, které již učinil v rozhodnutí sp. zn. 12 Ksz 1/2010).

Jestliže zákon klade vysoké požadavky na každého státního zástupce, především z hlediska odbornosti jeho postupů při výkonu funkce, nemohou být nižší měřítka kladena na funkcionáře při výkonu státní správy státního zastupitelství. V tomto smyslu je třeba oddělit činnost vedoucího státního zástupce od jeho procesního postavení v kárném řízení, v němž vystupuje jako navrhovatel; proto není rozhodující, zda v kárném řízení posléze vystupuje jako vedoucí organizační složky státu či jako správní orgán sui generis (navrhovatel také tento kárný návrh nespojil se skutečností, že kárný návrh byl podán., nýbrž s jednáními, které jeho podání předcházela). Kárný senát se domnívá, že ani jakýkoli vedoucí zaměstnanec v rámci veřejné či soukromé sféry by nemohl v rámci zajišťování „personálního pořádku a disciplíny“ postupovat tak, jak postupovala kárně obviněná v posuzované věci.

Kárný senát reflektuje nedostatky právní úpravy kárného řízení v časovém úseku před podáním kárného návrhu opakovaně; tyto nedostatky (ve smyslu absence jakéhokoli „přípravného řízení“ s potřebnými kompetencemi pro dokumentování případných provinění) však nemohou zbavit odpovědnosti vedoucího státního zástupce, jenž pro svůj postup zvolí prostředky, které nejsou připuštěny, zvláště jsou-li schopny dotknout se ústavně chráněných hodnot.

Při úvaze o volbě kárného opatření kárný soud významně přihlédl k vysoce pozitivnímu hodnocení působení krajské státní zástupkyně ze strany vrchního státního zástupce, jež bylo obsaženo jak v kárném návrhu, tak bylo obsahem závěrečného návrhu vysloveného při ústním jednání. Krajská státní zástupkyně je dlouhodobě spolehlivou vedoucí státní zástupkyní, dosahuje v obvodu své působnosti velmi dobrých pracovních výsledků, veškeré úkoly plní včas a v požadované kvalitě. Přehlédnuta nemohla být ani ta skutečnost, jaké důvody mohly být okolností, pro kterou doposud bezúhonná státní zástupkyně nepostupovala dostatečně odborně, touto skutečností skutečně mohla být snaha kárně obviněné o získání důvěry veřejnosti v nestrannost státního zastupitelství. Současně kárný soud také přihlédl k tomu, že se v praxi vedoucí státní zástupkyně jednalo o zcela výjimečný exces. Za těchto okolností kárný soud usoudil, že může upustit od uložení kárného opatření, neboť projednání věci před kárným soudem zcela postačí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně kárného senátu
pro věci státních zástupců